HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

22 octombrie 2026*

„Trimitere preliminară – Dreptul de autor și drepturile conexe – Directiva 2014/26/UE – Societate de gestiune colectivă – Articolul 3 litera (h) – Venituri provenite din drepturi, inclusiv compensația pentru copierea privată și remunerația pentru împrumutul public – Articolul 11 alineatul (4) – Utilizarea acestor venituri în alte scopuri decât distribuirea lor către titularii de drepturi – Finanțarea unor servicii sociale, culturale sau educaționale – Articolul 12 alineatul (4) – Deduceri efectuate de societatea de gestiune colectivă – Articolul 13 alineatele (4) și (6) – Sume considerate nedistribuibile – Reglementare națională care prevede promovarea operelor de interes cultural”

În cauza C-840/24,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania), prin decizia din 21 noiembrie 2024, primită de Curte la 10 decembrie 2024, în procedura

**Verwertungsgesellschaft Wort (VG Wort)**

împotriva

**TL,**

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din doamna M. L. Arastey Sahún, președintă de cameră, și domnii B. Smulders (raportor), E. Regan, J. Passer și D. Gratsias, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul F. Cathagne, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 26 noiembrie 2025,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Verwertungsgesellschaft Wort (VG Wort), de T. Winter, Rechtsanwalt;

– pentru TL, de T. von Plehwe, Rechtsanwalt;

* Limba de procedură: germana.

– pentru guvernul german, de J. Möller, M. Hellmann, L. Hülsmann și A. Sahner, în calitate de agenți;

– pentru guvernul francez, de B. Dourthe și H. Nunes da Silva, în calitate de agenți;

– pentru guvernul austriac, de A. Posch, J. Schmoll și G. Kunnert, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de J. Samnadda și G. von Rintelen, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 26 februarie 2026,

pronunță prezenta

## Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (JO 2001, L 167, p. 10, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 230), a articolului 6 alineatul (1) prima teză din Directiva 2006/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale (JO 2006, L 376, p. 28, Ediție specială, 17/vol. 3, p. 14), precum și a articolului 11 alineatul (4) și a articolului 12 alineatul (4) din Directiva 2014/26/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind gestiunea colectivă a drepturilor de autor și a drepturilor conexe și acordarea de licențe multiteritoriale pentru drepturile asupra operelor muzicale pentru utilizare online pe piața internă (JO 2014, L 84, p. 72).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între TL, acționând cu titlu personal, precum și în calitate de cesionar al drepturilor lui OS, autori de opere literare, pe de o parte, și Verwertungsgesellschaft Wort (VG Wort) (denumită în continuare „VG Wort”), o societate de gestiune colectivă a drepturilor de autor, pe de altă parte, în legătură cu finanțarea de către aceasta din urmă a unui fond pentru promovarea științei prin intermediul unor venituri provenite din gestionarea drepturilor de autor.

### Cadrul juridic

#### *Dreptul Uniunii*

*Directiva 2001/29*

3 Articolul 5 din Directiva 2001/29, intitulat „Excepții și limitări”, prevede la alineatul (2):

„Statele membre pot să prevadă excepții și limitări de la dreptul de reproducere prevăzut la articolul 2, în următoarele cazuri:

[…]

(b) pentru reproduceri pe orice suport realizate de către o persoană fizică pentru uz personal și în scopuri care nu sunt direct sau indirect comerciale, cu condiția ca titularii de drepturi să primească compensații echitabile care să țină cont de aplicarea sau neaplicarea măsurilor tehnice menționate la articolul 6 pentru operele sau obiectele protejate în cauză;

[…]”

*Directiva 2006/115*

4 Articolul 6 din Directiva 2006/115, intitulat „Derogare de la dreptul exclusiv de împrumut public”, prevede la alineatul (1):

„Statele membre pot deroga de la dreptul exclusiv pentru împrumutul public prevăzut la articolul 1, cu condiția ca cel puțin autorii să obțină o remunerație în temeiul acestui împrumut. Statele membre au libertatea de a determina această remunerație, luând în considerare obiectivele lor de promovare culturală.”

*Directiva 2014/26*

5 Considerentele (1), (3), (6)-(9), (26) și (28) ale Directivei 2014/26 au următorul cuprins:

„(1) Directivele Uniunii adoptate în domeniul drepturilor de autor și al drepturilor conexe oferă deja un grad ridicat de protecție titularilor de drepturi și, prin aceasta, un cadru în care poate avea loc exploatarea conținutului protejat de aceste drepturi. Directivele respective contribuie la dezvoltarea și la întreținerea creativității. Pe o piață internă în care concurența nu este denaturată, protejarea inovării și a creației intelectuale încurajează, de asemenea, investițiile în servicii și produse inovatoare.

[…]

(3) În conformitate cu articolul 167 [TFUE], Uniunea [Europeană] trebuie să țină cont de diversitatea culturală în acțiunile sale și să contribuie la înflorirea culturilor statelor membre, respectând diversitatea lor națională și regională, și punând totodată în evidență moștenirea culturală comună. Organismele de gestiune colectivă dețin și ar trebui să dețină în continuare un rol important, ca promotori ai diversității expresiilor culturale, atât prin permiterea accesului pe piață al repertoriilor mai mici și mai puțin populare, cât și prin prestarea de servicii sociale, culturale și educaționale în beneficiul titularilor de drepturi și al publicului.

[…]

(6) Nevoia de a ameliora funcționarea organismelor de gestiune colectivă a fost deja identificată în Recomandarea [2005/737/CE a Comisiei din 18 mai 2005 privind gestiunea colectivă transfrontalieră a drepturilor de autor și a drepturilor conexe în serviciile legale de muzică online (JO 2005, L 276, p. 54, rectificare în JO 2005, L 284, p. 10)]. Recomandarea menționată a stabilit un număr de principii, cum ar fi libertatea care revine titularilor de drepturi de a-și alege organismul de gestiune colectivă, egalitatea de tratament între diversele categorii de titulari de drepturi și repartizarea echitabilă a redevențelor. […] Cu toate acestea, respectarea acesteia nu a fost uniformă.

(7) Pentru protejarea intereselor membrilor organismelor de gestiune colectivă, a titularilor de drepturi și a părților terțe este nevoie ca legislațiile statelor membre referitoare la gestionarea drepturilor de autor și la acordarea de licențe multiteritoriale pentru drepturile online asupra operelor muzicale să fie coordonate astfel încât să existe garanții echivalente la nivelul întregii Uniuni […]

(8) Scopul prezentei directive este de a asigura coordonarea normelor naționale referitoare la accesul privind activitatea de gestionare a drepturilor de autor și a drepturilor conexe de către organismele de gestiune colectivă, la modurile de guvernanță și la cadrul de supraveghere al acestora […]

(9) Scopul prezentei directive este de a stabili cerințele aplicabile organismelor de gestiune colectivă, pentru a asigura standarde înalte de guvernanță, gestiune financiară, transparență și raportare. Acest lucru nu împiedică, însă, statele membre să mențină sau să impună organismelor de gestiune colectivă stabilite pe teritoriul lor standarde mai stricte decât cele prevăzute la titlul II din prezenta directivă, cu condiția ca astfel de standarde mai stricte să fie compatibile cu dreptul Uniunii.

[…]

(26) Organismele de gestiune colectivă colectează, gestionează și repartizează venituri provenite din exploatarea drepturilor încredințate acestora de către titularii de drepturi. Aceste venituri sunt datorate, în ultimă instanță, titularilor de drepturi, care pot avea o legătură juridică directă cu organismul sau pot fi reprezentanți prin intermediul unei entități care este membră a organismului de gestiune colectivă sau printr-un acord de reprezentare. Prin urmare, este important ca organismele de gestiune colectivă să depună toate eforturile pentru colectarea, gestionarea și repartizarea respectivelor venituri. Repartizarea exactă este posibilă numai în cazurile în care organismul de gestiune colectivă ține o evidență adecvată a membrilor, licențelor și utilizării operelor și a altor obiecte protejate. Datele relevante, necesare pentru o gestiune colectivă eficientă a drepturilor, ar trebui, de asemenea, furnizate de titularii de drepturi și de utilizatori și verificate de organismul de gestiune colectivă.

[…]

(28) Întrucât titularii de drepturi au dreptul să fie remunerați pentru exploatarea drepturilor lor, este important [ca] comisioanele de gestiune să nu depășească cheltuielile justificate de gestiunea drepturilor și ca orice reținere, în afara celor care privesc comisioanele de gestiune, cum ar fi cele pentru scopuri sociale, culturale sau educaționale, […] să fie decisă de către membrii organismului de gestiune colectivă. Organismele de gestiune colectivă ar trebui să fie transparente față de titularii de drepturi în ceea ce privește normele care reglementează astfel de rețineri. Aceleași cerințe trebuie să se aplice oricărei decizii de a utiliza veniturile provenite din drepturi pentru repartizare colectivă, cum ar fi bursele. Titularii de drepturi trebuie să aibă acces nediscriminatoriu la orice serviciu social, cultural sau educațional finanțat prin astfel de rețineri. Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze reținerile prevăzute de legislația națională, cum ar fi reținerile pentru prestarea de servicii sociale pentru titularii de drepturi de către organismele de gestiune colectivă, în privința oricăror aspecte care nu sunt reglementate de prezenta directivă, cu condiția ca aceste rețineri să fie în conformitate cu dreptul Uniunii.”

6 Articolul 1 din această directivă, intitulat „Obiectul”, prevede:

„Prezenta directivă stabilește cerințele necesare pentru asigurarea unei bune funcționări a gestionării drepturilor de autor și a drepturilor conexe de către organismele de gestiune colectivă. Aceasta stabilește, de asemenea, cerințele privind acordarea de către organismele de gestiune colectivă a licențelor multiteritoriale pentru drepturile de autor asupra operelor muzicale pentru utilizare online.”

7 Articolul 3 din directiva menționată, intitulat „Definiții”, prevede:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

[…]

(c) «titular de drepturi» înseamnă orice persoană sau entitate, diferită de un organism de gestiune colectivă care este titulara unui drept de autor sau a unui drept conex sau care, în temeiul unui acord pentru exploatarea drepturilor sau în temeiul legii, are dreptul la o parte din veniturile provenite din drepturi;

(d) «membru» înseamnă un titular de drepturi sau o entitate care îi reprezintă pe titularii de drepturi, inclusiv alte organisme de gestiune colectivă și asociații de titulari de drepturi, care îndeplinește cerințele pentru a fi membru al unui organism de gestiune colectivă și care este admis de acesta;

[…]

(h) «venituri provenite din drepturi» înseamnă venituri colectate de un organism de gestiune colectivă în numele titularilor de drepturi, indiferent dacă acestea provin dintr-un drept exclusiv, dintr-un drept la remunerare sau dintr-un drept la compensații;

[…]”

8 Articolul 5 din aceeași directivă, intitulat „Drepturile titularilor de drepturi”, prevede la alineatul (2):

„Titularilor de drepturi le revine dreptul de a autoriza, la alegere, un organism de gestiune colectivă pentru a le gestiona drepturile, categoriile de drepturi sau tipurile de opere și de alte obiecte protejate alese de aceștia, pentru teritoriile alese de aceștia, indiferent de statul membru de naționalitate, de reședință sau de stabilire al organismului de gestiune colectivă sau al titularilor de drepturi. Cu excepția cazului în care are motive justificate în mod obiectiv de a refuza gestiunea, organismul de gestiune colectivă este obligat să gestioneze aceste drepturi, categorii de drepturi sau tipuri de opere și alte obiecte protejate, cu condiția ca gestiunea acestora să se încadreze în domeniul său de activitate.”

9 Articolul 8 din Directiva 2014/26, intitulat „Adunarea generală a membrilor organismului de gestiune colectivă”, prevede la alineatul (5):

„În conformitate cu dispozițiile titlului II, capitolul 2, adunarea generală a membrilor decide cel puțin în privința următoarelor aspecte:

(a) politica generală de repartizare a sumelor datorate titularilor de drepturi;

(b) politica generală de utilizare a sumelor care nu pot fi repartizate;

(c) politica generală de investiții în ceea ce privește veniturile provenite din drepturi și orice venituri derivate din investirea veniturilor provenite din drepturi;

(d) politica generală privind reținerile din veniturile provenite din drepturi și din orice venituri derivate din investirea veniturilor provenite din drepturi;

(e) utilizarea sumelor care nu pot fi repartizate;

[…]”

10 Capitolul 2 din această directivă, intitulat „Gestionarea veniturilor provenite din drepturi”, care face parte din titlul II din directiva respectivă, intitulat la rândul său „Organisme de gestiune colectivă”, cuprinde articolele 11-13.

11 Articolul 11 din directiva menționată, intitulat „Colectarea și utilizarea veniturilor provenite din drepturi”, prevede la alineatul (4):

„Un organism de gestiune colectivă nu are dreptul de a utiliza veniturile provenite din drepturi sau orice venituri derivate din investirea veniturilor provenite din drepturi în alte scopuri decât repartizarea către titularii de drepturi, cu excepția cazului în care este permisă reținerea comisioanelor de gestiune sau acordarea compensațiilor în contul acestora potrivit unei decizii adoptate în conformitate cu articolul 8 alineatul (5) litera (d) sau utilizarea veniturilor provenite din drepturi sau orice venituri derivate din investirea veniturilor provenite din drepturi potrivit unei decizii adoptate în conformitate cu articolul 8 alineatul (5).”

12 Potrivit articolului 12 din aceeași directivă, intitulat „Rețineri”:

„(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care un titular de drepturi autorizează un organism de gestiune colectivă să îi gestioneze drepturile, organismul de gestiune colectivă trebuie să ofere titularului de drepturi informații privind comisioanele de gestiune și alte rețineri din veniturile provenite din drepturi și din oricare venituri derivate din investirea veniturilor provenite din drepturi, înainte de a obține acordul acestuia privind gestionarea drepturilor sale.

(2) Reținerile sunt rezonabile în raport cu serviciile prestate de organismul de gestiune colectivă pentru titularii de drepturi, inclusiv, dacă este cazul, cu serviciile prevăzute la alineatul (4), și sunt stabilite pe baza unor criterii obiective.

(3) Comisioanele de gestiune nu depășesc costurile justificate și documentate suportate de organismul de gestiune colectivă în scopul gestionării drepturilor de autor și a drepturilor conexe.

Statele membre se asigură că cerințele aplicabile utilizării și transparenței utilizării sumelor reținute cu titlu de comisioane de gestiune sau compensate în contul acestor comisioane se aplică oricăror altor rețineri destinate să acopere costurile gestionării drepturilor de autor sau a drepturilor conexe.

(4) În cazul în care un organism de gestiune colectivă prestează servicii sociale, culturale sau educaționale finanțate prin intermediul reținerilor din veniturile provenite din drepturi sau din orice venituri derivate din investirea veniturilor provenite din drepturi, aceste servicii sunt

prestate pe baza unor criterii echitabile, în special în ceea ce privește accesul la aceste servicii și amploarea lor.”

13 Articolul 13 din Directiva 2014/26, intitulat „Repartizarea sumelor datorate titularilor de drepturi”, prevede la alineatele (1), (3), (4) și (6):

„(1) Fără a aduce atingere articolului 15 alineatul (3) și articolului 28, statele membre garantează că orice organism de gestiune colectivă repartizează și plătește cu regularitate și cu exactitate sumele datorate titularilor de drepturi, în conformitate cu politica generală de repartizare prevăzută la articolul 8 alineatul (5) litera (a).

De asemenea, statele membre să asigură că organismele de gestiune colectivă sau membrii acestora care sunt entități care reprezintă titulari de drepturi repartizează și plătesc titularilor de drepturi sumele respective în cel mai scurt termen posibil, dar nu mai târziu de nouă luni de la încheierea exercițiului financiar în care au fost colectate veniturile provenite din drepturi, cu excepția cazului în care organismul de gestiune colectivă este împiedicat să respecte acest termen de motive obiective, care țin în special de raportările din partea utilizatorilor, de identificarea drepturilor, de titularii de drepturi sau de stabilirea corespondențelor dintre informațiile privitoare la opere și alte obiecte protejate, pe de o parte, și titularii de drepturi, pe de alta, sau, dacă este cazul, cu excepția cazului în care membrii săi sunt împiedicați de motivele menționate mai sus să respecte acest termen.

[…]

(3) Organismul de gestiune colectivă ia toate măsurile necesare, în conformitate cu alineatul (1), pentru identificarea și localizarea titularilor de drepturi. […]

[…]

(4) În cazul în care sumele datorate titularilor de drepturi nu pot fi repartizate în termen de trei ani de la încheierea exercițiului financiar în care au fost colectate veniturile provenite din drepturi și cu condiția ca organismul de gestiune colectivă să fi întreprins toate măsurile necesare pentru identificarea și localizarea titularilor de drepturi menționați la alineatul (3), se consideră că aceste sume nu pot fi repartizate.

[…]

(6) Statele membre pot restrânge sau pot determina scopurile în care este autorizată utilizarea sumelor care nu pot fi repartizate, urmărind, printre altele, ca aceste sume să fie utilizate separat și în mod independent pentru a finanța activități sociale, culturale și educaționale în beneficiul titularilor de drepturi.”

### *Dreptul german*

14 În temeiul articolului 27 alineatul (1) din Gesetz über die Wahrnehmung von Urheberrechten und verwandten Schutzrechten durch Verwertungsgesellschaften (Legea privind gestionarea drepturilor de autor și a drepturilor conexe de către societățile de gestiune colectivă) din 24 mai 2016 (BGBl. 2016 I, p. 1190), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „VGG”), societatea de gestiune stabilește norme fixe care exclud orice arbitrar în repartizarea veniturilor provenite din drepturi (planul de distribuție).

15 Articolul 32 alineatul (1) din VGG prevede:

„Societatea de gestiune colectivă este chemată să promoveze opere și prestații de interes cultural.”

**Litigiul principal și întrebările preliminare**

16 VG Wort este o societate de gestiune colectivă însărcinată cu exploatarea drepturilor de autor ale autorilor de texte și ale editorilor acestora care i-au fost conferite prin contract. Ea se bucură de un monopol în această privință în Germania.

17 TL și OS sunt autori de opere literare, care sunt membri ai VG Wort și au încheiat contracte de gestiune cu aceasta din urmă. În perioada în litigiu, și anume de la 1 ianuarie 2016 până la 30 septembrie 2019, ei au declarat diferite opere societății VG Wort și au primit plăți provenite din veniturile obținute de aceasta din urmă.

18 Aceste contracte prevăd că decontul și plata din partea titularilor de drepturi din aceste venituri sunt reglementate de statutul și de planul de distribuție ale VG Wort.

19 Statutul VG Wort, în versiunea în vigoare în perioada din litigiu, reglementa și plata unei subvenții către Förderungsfonds Wissenschaft (Fondul pentru promovarea științei, denumit în continuare „FFW”), un fond aparținând unei societăți al cărei acționar unic este VG Wort.

20 În conformitate cu statutul său, FFW are ca obiect promovarea științei și a cercetării, prin intermediul finanțării cheltuielilor de imprimare legate de publicarea unor lucrări științifice și specializate, a unor cercetări care pot conduce la astfel de lucrări, precum și a altor acțiuni de promovare a literaturii științifice și de specialitate. Din informațiile furnizate Curții reiese că subvenția plătită FFW era finanțată prin deduceri din veniturile obținute, printre altele, cu titlu de compensație pentru copia privată și de remunerație pentru împrumutul public al operelor științifice, tehnice și de specialitate.

21 TL contestă, pe baza drepturilor sale proprii și a drepturilor care i-au fost cedate de OS, alocarea de către VG Wort către FFW a unor sume provenite din veniturile pe care această societate le-a obținut în perioada în litigiu, reducând astfel plățile efectuate către TL și OS cu titlu de drepturi de autor. În primă instanță, TL a solicitat să se constate că VG Wort nu este abilitată, pentru a finanța FFW, să perceapă sume din veniturile care trebuiau plătite în această privință titularilor de drepturi. În plus, TL a solicitat informații privind cuantumul sumelor plătite către FFW. Landgericht (Tribunalul Regional) a admis cererea de constatare și cererea de furnizare de informații în totalitate în favoarea lui OS și numai în parte în favoarea lui TL.

22 Instanța de apel a confirmat această hotărâre în favoarea lui OS. În această privință, instanța respectivă a apreciat că planurile de repartizare ale VG Wort, integrate în contractele de gestiune, constituie condiții generale ale căror dispoziții privind plățile efectuate către FFW sunt nule în temeiul dreptului național, pentru motivul că sunt contrare principiilor fundamentale din VGG, precum și din reglementarea care a precedat VGG, în măsura în care ar beneficia de plăți o persoană care nu ar avea dreptul la acestea. În schimb, instanța menționată a respins în totalitate acțiunea formulată de TL pentru motivul că nu s-a stabilit că au fost reduse plățile în favoarea sa.

23 Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania), care este instanța de trimitere, consideră că soluționarea recursului cu care a fost sesizată depinde de aspectul dacă dispozițiile planurilor de distribuție referitoare la plățile care trebuie efectuate către FFW sunt efectiv nule în măsura în care prevăd plăți către o persoană care nu are dreptul la ele.

24 În această privință, instanța menționată arată că, deși instanța de apel a considerat, în conformitate cu jurisprudența națională, că o societate de gestiune trebuie să repartizeze veniturile provenite din activitatea sa exclusiv între titularii de drepturi, nu se poate exclude ca plățile efectuate în favoarea FFW să fie conforme cu articolul 32 alineatul (1) din VGG, potrivit căruia societățile de gestiune colectivă sunt chemate să promoveze opere și prestații de interes cultural. Potrivit instanței menționate, această prevedere nu limitează categoria de beneficiari ai ajutorului la titularii de drepturi, ci permite și promovarea creației unor opere viitoare și a prestării în viitor a unor servicii. Prin urmare, ar fi posibil ca aceste plăți în favoarea FFW să nu trebuiască a fi considerate ca reprezentând un interes nelegal al unei persoane care nu ar avea dreptul la acesta. O astfel de concluzie ar depinde însă de conformitatea obligației menționate cu dreptul Uniunii.

25 Potrivit instanței de trimitere, din concluziile desprinse din Hotărârea din 9 februarie 2012, Luksan (C-277/10, EU:C:2012:65), și din Hotărârea din 11 iulie 2013, Amazon.com International Sales ș.a. (C-521/11, EU:C:2013:515), ar rezulta că titularii drepturilor de autor care au dreptul la compensația echitabilă datorată în temeiul excepției privind copia privată prevăzute la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 și la remunerația datorată pentru împrumutul public, în temeiul articolului 6 alineatul (1) prima teză din Directiva 2006/115, trebuie în mod imperativ să obțină aceste venituri, dar că nimic nu s-ar opune ca o parte din veniturile destinate compensației echitabile să le fie plătită indirect, prin intermediul unor instituții sociale și culturale instituite în beneficiul lor. Această instanță precizează că norma menționată este uneori înțeleasă în sensul că nu permite acordarea de plăți altor persoane decât titularii de drepturi de autor, în măsura în care aceștia din urmă nu și-au dat acordul. Ar fi necesar să se stabilească dacă, având în vedere dispozițiile Directivei 2014/26, adoptată ulterior acestei jurisprudențe, trebuie totuși să se admită promovarea unor scopuri sociale, culturale sau educaționale în favoarea unor beneficiari care nu fac sau, în orice caz, nu fac încă parte din cercul titularilor de drepturi.

26 În această privință, instanța menționată consideră că articolul 8 alineatul (5) litera (d), articolul 11 alineatul (4) și articolul 12 alineatul (4) din Directiva 2014/26, interpretate în lumina considerentelor (3) și (28) ale acestei directive, par să indice că organismele de gestiune colectivă (denumite în continuare „OGC”), cu condiția ca o decizie în acest sens să fi fost luată de adunarea generală a membrilor lor, trebuie să poată furniza servicii sociale, culturale sau educaționale, inclusiv în favoarea altor beneficiari decât titularii de drepturi. Sprijinul acordat unor creatori care nu sunt sau nu sunt încă titulari de drepturi ar putea fi astfel considerat ca reprezentând o utilizare licită „în alte scopuri” decât distribuirea veniturilor provenite din drepturi către titularii de drepturi, în sensul acestui articol 11 alineatul (4), cu condiția ca decizia adoptată de adunarea generală a membrilor să prevadă acest lucru.

27 Aceeași instanță consideră de asemenea că o astfel de interpretare nu este repusă în discuție de articolul 13 alineatul (6) din această directivă, care permite statelor membre să reglementeze utilizarea unor sume care nu pot fi distribuite pentru finanțarea unor prestații sociale, culturale sau educaționale în beneficiul titularilor de drepturi, din moment ce această dispoziție nu ar privi deduceri, ci sume care nu pot fi distribuite.

28 În aceste condiții, în cazul în care serviciile sociale, culturale sau educaționale vizate la articolul 12 alineatul (4) din Directiva 2014/26 nu ar putea fi prestate în mod legal decât titularilor de drepturi, în sensul articolului 3 litera (c) din această directivă, ar trebui să se stabilească dacă, în temeiul dreptului Uniunii, legalitatea furnizării acestor servicii depinde de existența unui drept actual la remunerație al cărui titular este beneficiarul serviciilor respective sau dacă este suficient ca acesta să fie titularul unui drept de autor sau al unui drept conex care nu dă naștere în prezent unui drept la remunerație. În plus, ar trebui să se precizeze dacă legalitatea acestor servicii este condiționată de existența unui contract de gestiune cu OGC. Astfel, potrivit instanței de trimitere, ar fi posibil ca un titular de drepturi să dispună de un drept la remunerare actual sau să dețină pur și simplu un drept protejat de dreptul de autor, fără dreptul actual la remunerare. În plus, s-ar putea face o distincție după cum titularul drepturilor a încheiat sau nu a încheiat un contract de gestiune cu OGC. Ar trebui să se precizeze dacă aceste împrejurări au incidență asupra legalității furnizării de servicii sociale, culturale sau educaționale în temeiul articolului 12 alineatul (4) din directiva menționată.

29 În aceste condiții, Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție) a decis să suspende judecata și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 5 alineatul (2) litera (b) din [Directiva 2001/29], articolul 6 alineatul (1) prima teză din [Directiva 2006/115], precum și articolul 11 alineatul (4) și articolul 12 alineatul (4) din [Directiva 2014/26] se opun unei dispoziții de drept național potrivit căreia un organism de gestiune colectivă sprijină operele de importanță culturală, astfel încât beneficiază de acest sprijin și persoanele care nu fac parte (cel puțin în prezent) din categoria titularilor de drepturi?

2) În cazul în care prestarea de servicii sociale, culturale sau educaționale în sensul articolului 12 alineatul (4) [din Directiva 2014/26] este permisă numai în beneficiul titularilor de drepturi: permisiunea de a presta asemenea servicii depinde de existența unui drept actual la remunerație al beneficiarului sau este suficient să se dețină un drept de autor sau un drept conex pentru care în prezent nu se datorează remunerație? Permisiunea de a presta asemenea servicii presupune să existe un contract de gestiune încheiat cu organismul de gestiune colectivă?”

## Procedura în fața Curții

30 Prin înscrisul depus la grefa Curții la 9 martie 2026, TL a solicitat să se dispună redeschiderea fazei orale a procedurii, în conformitate cu articolul 83 din Regulamentul de procedură al Curții.

31 În susținerea acestei cereri, TL, subliniind totodată că lista eventualelor motive de redeschidere a procedurii care figurează la acest articol 83 este doar orientativă, arată că domnul avocat general și-a motivat concluziile prezentate la 26 februarie 2026 prin teorii „neașteptate și surprinzătoare” referitoare la conținutul și la finalitatea dreptului de proprietate intelectuală, precum și la drepturile și la obligațiile OGC. Potrivit acestei părți, tezele respective nu sunt compatibile cu dreptul Uniunii și cu jurisprudența Curții. Ea arată în această privință în esență că domnul avocat general, întemeindu-se în concluziile sale pe o teorie referitoare la natura dreptului fundamental la protecția proprietății intelectuale, susține o concepție exagerată a misiunilor și a competențelor OGC. În susținerea propriei interpretări a dreptului Uniunii, partea menționată face trimitere, în plus, la argumentele prezentate în observațiile sale scrise.

32 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 252 al doilea paragraf TFUE, avocatul general prezintă în mod public, cu deplină imparțialitate și în deplină independență, concluzii motivate cu privire la cauzele care, în conformitate cu Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, necesită intervenția sa. Nici concluziile avocatului general, nici motivarea pe care se întemeiază acestea nu sunt obligatorii pentru Curte (Hotărârea din 29 ianuarie 2026, Keladis I și Keladis II, C-72/24 și C-73/24, EU:C:2026:51, punctul 63, precum și jurisprudența citată).

33 Trebuie arătat de asemenea, în acest context, că Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și Regulamentul de procedură nu prevăd posibilitatea ca părțile sau persoanele interesate menționate la articolul 23 din acest statut să prezinte observații ca răspuns la concluziile prezentate de avocatul general. În consecință, dezacordul unei părți sau al unei astfel de persoane interesate față de concluziile avocatului general, oricare ar fi chestiunile pe care avocatul general le examinează în cadrul acestora, nu poate constitui prin el însuși un motiv care să justifice redeschiderea procedurii orale (Hotărârea din 29 ianuarie 2026, Keladis I și Keladis II, C-72/24 și C-73/24, EU:C:2026:51, punctul 64, precum și jurisprudența citată).

34 Astfel, în măsura în care cererea de redeschidere a fazei orale a procedurii, formulată de TL, urmărește să îi permită să răspundă la poziția adoptată de domnul avocat general în concluzii, aceasta nu poate fi admisă.

35 Este cert că, potrivit articolului 83 din Regulamentul de procedură, Curtea poate oricând să dispună, după ascultarea avocatului general, să decidă deschiderea fazei orale a procedurii sau să dispună redeschiderea fazei orale a procedurii, în special atunci când consideră că nu este suficient de lămurită sau atunci când o parte a invocat, după închiderea acestei faze, un fapt nou de natură să aibă o influență decisivă asupra deciziei Curții sau atunci când cauza trebuie soluționată pe baza unui argument care nu a fost pus în discuția părților ori a persoanelor interesate prevăzute la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene.

36 Cu toate acestea, în speță, observațiile lui TL prezentate în cererea sa menționată la punctul 30 din prezenta hotărâre nu evidențiază niciun argument care nu a fost pus în discuția părților și nici un fapt nou de natură să poată exercita o influență decisivă asupra deciziei pe care Curtea este chemată să o pronunțe în prezenta cauză.

37 Întrucât Curtea dispune de toate elementele necesare pentru a răspunde la întrebările adresate de instanța de trimitere, aceasta consideră, după ascultarea avocatului general, că, în aceste condiții, nu este necesar să se dispună redeschiderea fazei orale a procedurii.

## Cu privire la întrebările preliminare

### *Cu privire la prima întrebare*

38 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul procedurii de cooperare între instanțele naționale și Curte instituite prin articolul 267 TFUE, este de competența acesteia din urmă să ofere instanței naționale un răspuns util, care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată. Din această perspectivă, Curtea trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebările care îi sunt adresate. În această privință, îi revine sarcina de a extrage din ansamblul elementelor furnizate de instanța națională și mai ales din motivarea deciziei de

trimitere elementele de drept al Uniunii care necesită o interpretare, având în vedere obiectul litigiului (Hotărârea din 16 aprilie 2026, Stichting de Thuiskopie, C-496/24, EU:C:2026:296, punctul 18 și jurisprudența citată).

39 În prima întrebare preliminară, instanța de trimitere solicită interpretarea articolului 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, a articolului 6 alineatul (1) prima teză din Directiva 2006/115, precum și a articolului 11 alineatul (4) și a articolului 12 alineatul (4) din Directiva 2014/26.

40 În timp ce primele două dispoziții conferă drepturi titularilor dreptului de autor, și anume un drept la o compensație echitabilă pentru copia privată și un drept la remunerație pentru împrumutul public, ultimele două dispoziții privesc gestionarea de către un OGC a veniturilor provenite din exploatarea drepturilor de autor. În special, articolul 11 alineatul (4) din această directivă privește, mai general, utilizarea acestor venituri, în timp ce articolul 12 alineatul (4) din directiva menționată privește în special deducerile efectuate din aceste venituri pentru a finanța servicii sociale, culturale sau educaționale prestate de OGC.

41 Or, astfel cum reiese din decizia de trimitere, litigiul principal privește plata de către OGC în discuție în litigiul principal a unei părți din veniturile pe care le-a obținut în numele titularilor de drepturi de autor asupra unor opere literare, care provin din exploatarea drepturilor de autor ale acestor titulari, către un fond care aparține unei societăți deținute în proporție de 100 % de acest OGC, pentru a finanța activități de promovare a operelor și de prestații de interes cultural, considerate de această instanță ca intrând sub incidența serviciilor sociale, culturale sau educaționale, în special în sensul articolului 12 alineatul (4) din Directiva 2014/26. În acest context, instanța de trimitere ridică problema conformității, în raport cu această directivă, a unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care permite unui OGC să consacre o parte din veniturile provenite din exploatarea drepturilor de autor finanțării unor astfel de servicii atunci când de acestea beneficiază persoane care nu sunt sau nu sunt încă titulare ale acestor drepturi.

42 Rezultă că litigiul principal privește numai gestionarea veniturilor provenite din exploatarea drepturilor de autor și în special utilizarea acestor venituri și deducerile efectuate din acestea pentru a finanța servicii sociale, culturale sau educaționale.

43 Desigur, din indicațiile furnizate de instanța de trimitere reiese că veniturile vizate de plata în discuție în litigiul principal provin din cele percepute cu titlu de compensație pentru copia privată, prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, precum și din cele încasate cu titlu de remunerație pentru împrumutul public, prevăzută la articolul 6 alineatul (1) prima teză din Directiva 2006/115. Totuși, în raport cu Directiva 2014/26, aceste venituri fac parte din veniturile provenite din exploatarea drepturilor de autor, prevăzute la articolul 3 litera (h) din această directivă.

44 Astfel, trebuie arătat că „veniturile provenite din drepturi” sunt definite la articolul 3 litera (h) din Directiva 2014/26 ca fiind „veniturile colectate de un [OGC] în numele titularilor de drepturi, indiferent dacă acestea provin dintr-un drept exclusiv, dintr-un drept la remunerare sau dintr-un drept la compensații”.

45 Prin urmare, interpretarea articolului 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 și a articolului 6 alineatul (1) prima teză din Directiva 2006/115 nu este relevantă pentru litigiul principal.

46 În aceste condiții, este necesar să se considere că, prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 11 alineatul (4) și articolul 12 alineatul (4) din Directiva 2014/26 trebuie interpretate în sensul că se opun ca, în temeiul unei reglementări naționale conform căreia OGC sunt chemate să promoveze opere de interes cultural, statutul unui OGC să prevadă că o parte din „veniturile provenite din drepturi”, în sensul articolului 3 litera (h) din această directivă, este consacrată finanțării unor servicii sociale, culturale sau educaționale, atunci când de aceste servicii beneficiază persoane care nu sunt titulari de drepturi de autor.

47 Articolul 11 alineatul (4) din Directiva 2014/26 enunță principiul potrivit căruia un OGC nu poate utiliza veniturile provenite din drepturi în alte scopuri decât distribuirea lor către titularii de drepturi. Această dispoziție menționează însă două excepții de la acest principiu. Pe de o parte, aceste venituri pot fi utilizate pentru deducerea sau compensarea cheltuielilor de administrare ale OGC, cu condiția ca o astfel de utilizare să fie autorizată în temeiul unei decizii adoptate în conformitate cu articolul 8 alineatul (5) litera (d) din această directivă. Pe de altă parte, OGC pot utiliza veniturile menționate în alte scopuri decât distribuirea lor către titularii de drepturi, cu condiția ca această utilizare să fie autorizată în temeiul unei decizii adoptate în conformitate cu articolul 8 alineatul (5) din directiva menționată.

48 În ceea ce privește în special această a doua excepție, singura relevantă în speță în raport cu litigiul principal, este necesar să se arate că, potrivit acestei din urmă dispoziții, adunarea generală a membrilor OGC trebuie să se pronunțe în conformitate cu dispozițiile titlului II capitolul 2 din Directiva 2014/26, care privește gestionarea veniturilor provenite din drepturi și este constituit din articolele 11-13 din această directivă. Rezultă că adunarea generală concretizează, prin deciziile sale adoptate în temeiul acestui articol 8 alineatul (5), normele referitoare la utilizarea veniturilor provenite din drepturi, la deducerea din aceste venituri și la distribuirea sumelor datorate, prevăzute la articolele 11-13 menționate, în limitele stabilite de acestea.

49 În ceea ce privește, în primul rând, deducerile din veniturile provenite din drepturi, care sunt efectuate direct din aceste venituri înainte de alocarea sumelor datorate titularilor de drepturi, articolul 12 alineatul (1) din Directiva 2014/26 impune statelor membre să se asigure că, atunci când un titular de drepturi autorizează un OGC să îi gestioneze drepturile, organismul respectiv trebuie să îi ofere informații privind comisioanele de gestiune și alte rețineri din veniturile provenite din drepturi și din oricare venituri derivate din investirea veniturilor provenite din drepturi, înainte de a obține acordul acestuia privind gestionarea drepturilor sale. Din acest mod de redactare rezultă că deducerile în alte scopuri decât cheltuielile de administrare efectuate din aceste venituri sunt, în principiu, permise. Astfel, articolul 12 alineatul (4) din această directivă menționează în mod explicit finanțarea, prin deduceri efectuate din veniturile menționate, a unor servicii sociale, culturale și educaționale.

50 În aceste condiții, în ceea ce privește stabilirea destinatarilor serviciilor finanțate prin deduceri efectuate din veniturile provenite din drepturi, articolul 12 alineatul (4) din Directiva 2014/26 coroborat cu alineatul (2) al acestui articol și cu considerentul (28) al acestei directive tinde să indice că de aceste servicii trebuie să beneficieze numai titularii de drepturi de autor.

51 Astfel, pe de o parte, articolul 12 alineatul (2) din Directiva 2014/26 prevede că reținerile sunt rezonabile în raport cu serviciile prestate de OGC pentru titularii de drepturi, inclusiv, dacă este cazul, cu serviciile prevăzute la alineatul (4), și sunt stabilite pe criterii obiective. În consecință, termenii acestui articol 12 alineatul (2) nu au în vedere decât ipoteza unor servicii furnizate acestor titulari și le includ în serviciile menționate la alineatul (4) al acestui articol.

52 Pe de altă parte, articolul 12 alineatul (4) din această directivă prevede că, în cazul în care un OGC prestează servicii sociale, culturale sau educaționale finanțate prin intermediul reținerilor din veniturile provenite din drepturi sau din orice venituri derivate din investirea veniturilor provenite din drepturi, aceste servicii sunt prestate pe baza unor criterii echitabile, în special în ceea ce privește accesul la aceste servicii și amploarea lor. Or, în această privință, considerentul (28) al Directivei 2014/26, în lumina căruia trebuie interpretat articolul 12 din această directivă, menționează în mod explicit că titularii de drepturi trebuie să aibă acces nediscriminatoriu la orice serviciu social, cultural sau educațional. Rezultă că articolul 12 alineatul (4) din directiva menționată limitează posibilitatea OGC de a efectua deduceri pentru servicii sociale, culturale sau educaționale, în sensul că de acestea trebuie să beneficieze exclusiv titularii de drepturi.

53 O asemenea interpretare este conformă cu jurisprudența Curții referitoare la compensația pentru copia privată, prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, și la remunerația pentru împrumutul public, prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2006/115, care fac parte din „veniturile provenite din drepturi”, astfel cum reiese din însăși definiția acestei noțiuni de la articolul 3 litera (h) din Directiva 2014/26, amintită la punctul 44 din prezenta hotărâre.

54 Astfel, în ceea ce privește, în primul rând, compensația pentru copia personală, prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, în Hotărârea din 12 noiembrie 2015, Hewlett-Packard Belgium (C-572/13, EU:C:2015:750, punctul 48), Curtea a considerat în esență că, din moment ce această compensație este destinată reparării prejudiciului suferit de titularii de drepturi ca urmare a reproducerii operelor acestora fără autorizarea lor, persoanele care nu sunt titulare ale drepturilor și care nu suferă, așadar, niciun prejudiciu ca urmare a unei asemenea reproduceri nu pot beneficia de această compensație în cazul în care un astfel de beneficiu ar avea drept consecință privarea titularilor dreptului de reproducere de totalitatea sau de o parte din compensația menționată. Pe de altă parte, în Hotărârea din 11 iulie 2013, Amazon.com International Sales ș.a. (C-521/11, EU:C:2013:515, punctele 49-54), Curtea a statuat, desigur, că Directiva 2001/29 nu impune să se asigure titularilor dreptului la compensația pentru copia personală plata în numerar în întregime a acesteia și nici nu interzice statelor membre să prevadă ca o parte din această compensație să fie plătită indirect titularilor de drepturi prin intermediul unor instituții sociale și culturale înființate în beneficiul lor. Curtea a subliniat totuși că, pe de o parte, faptul că o parte din veniturile destinate compensării menționate este destinată acestor instituții nu este compatibil cu obiectul aceleiași compensații decât în măsura în care instituțiile respective beneficiază efectiv de succesorii în drepturi menționați. Pe de altă parte, chiar dacă o parte din compensația pentru copia privată poate fi plătită indirect acestora din urmă, de aceasta trebuie să beneficieze integral titularii de drepturi. Astfel, Curtea a considerat că nu ar fi conform cu obiectul acestei compensații ca instituțiile respective să acorde beneficiul acesteia altor persoane decât titularii de drepturi.

55 În ceea ce privește, în al doilea rând, remunerația pentru împrumutul public prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2006/115, Curtea a statuat că, deși, în cadrul Directivei 2006/115, legiuitorul Uniunii a utilizat termenul „remunerație” în locul termenului „compensație” utilizat de Directiva 2001/29, această primă noțiune are de asemenea ca obiect instituirea unei despăgubiri pentru autori, întrucât intervine pentru a compensa un prejudiciu cauzat acestora din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 februarie 2012, Luksan, C-277/10, EU:C:2012:65, punctul 103). Prin urmare, în măsura în care trebuie să se considere că această remunerație constituie contraprestația prejudiciului respectiv, ea trebuie, în conformitate cu concluziile jurisprudenței citate la punctul precedent din prezenta hotărâre, să revină integral, direct sau indirect, titularilor săi de drepturi.

56 Jurisprudența citată la punctele 54 și 55 din prezenta hotărâre confirmă astfel interpretarea enunțată la punctul 52 din aceasta. Astfel, o interpretare care permite o deducere efectuată din veniturile provenite din drepturi pentru a finanța servicii de care beneficiază persoane care nu sunt titulare de drepturi ar avea ca efect privarea acestor titulari de o parte din veniturile respective. Această concluzie este valabilă, pe de altă parte, independent de temeiul contractual sau legal al acestor venituri.

57 În acest context, trebuie amintit că Directiva 2014/26 nu a intenționat să încalce principiile stabilite în directivele anterioare adoptate în domeniul dreptului de autor și al drepturilor conexe, precum Directivele 2001/29 și 2006/115. Astfel, Directiva 2014/26 nu conține dispoziții care să le înlocuiască sau să le abroge pe cele ale acestor din urmă directive. Dimpotrivă, considerentul (1) al directivei menționate face trimitere la aceasta. În plus, astfel cum reiese din articolul 1 și din considerentele (6)-(9) ale directivei menționate, aceasta urmărește să asigure buna funcționare a gestiunii colective a drepturilor de autor, ceea ce cuprinde, astfel cum rezultă din articolul 3 litera (h) din aceeași directivă, gestionarea veniturilor obținute în special din compensația pentru copia privată prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29 și din remunerația pentru împrumutul public, prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2006/115. Prin urmare, faptul că Directiva 2014/26 a fost adoptată ulterior pronunțării hotărârilor citate la punctele 54 și 55 din prezenta hotărâre nu are incidență asupra interpretării acesteia și nu afectează cu nimic pertinența acestor hotărâri pentru această interpretare.

58 În consecință, din elementele care precedă rezultă că deducerile efectuate de OGC asupra veniturilor provenite din drepturi, în temeiul articolului 12 din Directiva 2014/26 și, prin urmare, înainte ca aceste venituri să fie alocate și distribuite titularilor de drepturi, nu pot fi efectuate pentru finanțarea serviciilor sociale, culturale sau educaționale prevăzute la acest articol 12 alineatul (4) decât dacă aceste servicii beneficiază, eventual în mod indirect, exclusiv acestor titulari.

59 În ceea ce privește, în al doilea rând, utilizarea veniturilor provenite din drepturi în cadrul distribuirii sumelor datorate, aceasta trebuie, în principiu, conform articolului 11 alineatul (4) din directiva menționată, să fie făcută titularilor de drepturi. Totuși, astfel cum s-a arătat la punctul 47 din prezenta hotărâre, acest articol 11 alineatul (4) permite OGC să utilizeze veniturile provenite din drepturi în alte scopuri decât distribuirea lor către titularii de drepturi, cu condiția ca această utilizare să fie autorizată în temeiul unei decizii adoptate în conformitate cu articolul 8 alineatul (5) din directiva menționată. În această privință, potrivit articolului 8 alineatul (5) literele (b) și (e) din aceeași directivă, adunarea generală a membrilor OGC hotărăște, cu privire la politica generală de utilizare a sumelor care nu pot fi distribuite și la utilizarea acestor sume.

60 În conformitate cu articolul 13 alineatul (4) din Directiva 2014/26, în cazul în care sumele datorate titularilor de drepturi nu pot fi repartizate în termen de trei ani de la încheierea exercițiului financiar în care au fost colectate veniturile provenite din drepturi și cu condiția ca OGC să fi întreprins toate măsurile necesare pentru identificarea și localizarea titularilor de drepturi menționați la articolul (13) alineatul (3), se consideră că aceste sume nu pot fi repartizate. Trebuie amintit în acest context că, din moment ce aceste sume își au originea în venituri provenite din drepturi în sensul articolului 3 litera (h) din Directiva 2014/26, ele pot include printre altele atât venituri care decurg din compensația pentru copia privată, prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, cât și din remunerația pentru împrumutul public, prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2006/115.

61 Astfel, în cazul în care nu este posibilă distribuirea veniturilor provenite din drepturi către titularii de drepturi în cauză, întrucât aceștia nu au putut fi identificați și localizați, adunarea generală a membrilor este autorizată, în temeiul articolului 11 alineatul (4) coroborat cu articolul 8 alineatul (5) literele (b) și (e) din Directiva 2014/26, să se pronunțe cu privire la politica generală de utilizare, precum și să determine utilizarea acestor venituri.

62 Or, această utilizare poate privi servicii sociale, culturale și educaționale de care beneficiază, dacă este cazul, alte persoane decât titularii de drepturi.

63 Astfel, potrivit articolului 13 alineatul (6) din directiva menționată, statele membre pot restrânge sau pot determina scopurile în care este autorizată utilizarea sumelor care nu pot fi repartizate, urmărind, printre altele, ca aceste sume să fie utilizate separat și în mod independent pentru a finanța activități sociale, culturale și educaționale în beneficiul titularilor de drepturi. Rezultă că Directiva 2014/26 abilitează, în principiu și în lipsa unei intervenții în sens contrar a statului membru în cauză, adunarea generală a membrilor unui OGC să autorizeze utilizarea veniturilor provenite din drepturi care nu au putut fi distribuite titularilor de drepturi, în sensul articolului 13 alineatul (4) din această directivă, pentru a finanța servicii sociale, culturale și educaționale în beneficiul altor persoane decât titularii de drepturi.

64 Prin urmare, în lipsa unei asemenea intervenții a statului membru în cauză, ar fi permis unui OGC, în temeiul articolului 11 alineatul (4) din această directivă coroborat cu articolul 8 alineatul (5) literele (b) și (e) și cu articolul 13 alineatul (6) din aceasta, să utilizeze veniturile respective pentru a finanța serviciile respective în beneficiul unor persoane care nu sunt sau nu sunt încă titulari de drepturi, cu condiția ca adunarea generală a membrilor să se fi pronunțat în acest sens.

65 Pe de altă parte, într-o asemenea situație, nu se poate considera că titularii de drepturi sunt privați de sumele care le revin, din moment ce este, prin ipoteză, imposibil să se identifice aceste sume și, prin urmare, să se atribuie sume acestor titulari.

66 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 11 alineatul (4) coroborat cu articolul 12 alineatul (4) și cu articolul 13 alineatele (4) și (6) din Directiva 2014/26 trebuie interpretat în sensul că, pe de o parte, se opune ca, în temeiul unei reglementări naționale conform căreia OGC sunt chemate să promoveze opere de interes cultural, statutul unui OGC să prevadă ca o parte din „veniturile provenite din drepturi”, în sensul articolului 3 litera (h) din această directivă, să fie consacrată finanțării serviciilor sociale, culturale sau educaționale de care beneficiază persoane care nu sunt titulari de drepturi de autor, atunci când această finanțare este efectuată prin deduceri realizate din aceste venituri, și, pe de altă parte, nu se opune acestui statut atunci când finanțarea menționată este efectuată prin intermediul unor „sume care nu pot fi distribuite”, în sensul articolului 13 alineatul (4) din directiva menționată.

### *Cu privire la a doua întrebare*

67 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă, în ceea ce privește serviciile sociale, culturale și educaționale prestate de un OGC și finanțate prin deduceri din „veniturile provenite din drepturi”, în sensul articolului 3 litera (h) din Directiva 2014/26, articolul 12 alineatul (4) din această directivă trebuie interpretat în sensul că de aceste servicii nu pot beneficia decât titularii de drepturi care dispun de un drept actual la remunerare sau care au încheiat un contract de gestiune cu OGC.

68 Astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 47-52 din prezenta hotărâre, în temeiul articolului 11 alineatul (4) și al articolului 12 alineatul (4) din Directiva 2014/26, OGC pot finanța servicii sociale, culturale sau educaționale prin deduceri din aceste venituri, cu condiția ca această utilizare a veniturilor să fie autorizată în temeiul unei decizii adoptate în conformitate cu articolul 8 alineatul (5) din această directivă și ca de aceste servicii să beneficieze exclusiv titularii de drepturi.

69 În ceea ce privește, în primul rând, aspectul dacă un titular de drepturi trebuie să dovedească existența unui drept actual la remunerare, în sensul că dispune de dreptul de a participa la distribuirea veniturilor provenite din drepturi în perioada la care se referă decizia adunării generale adoptată în temeiul articolului 8 alineatul (5) din directiva menționată, pentru a putea beneficia de aceste servicii, este necesar să se arate că noțiunea de „titular de drepturi”, în scopul aplicării Directivei 2014/26, este definită la articolul 3 litera (c) din Directiva 2014/26 ca fiind orice persoană sau entitate, alta decât un OGC, titulară a unui drept de autor sau a unui drept conex ori căreia un contract de exploatare a drepturilor sau legea îi conferă o cotă-parte din veniturile provenite din drepturi.

70 Din această definiție rezultă că, pentru a fi în măsură să beneficieze de serviciile sociale, culturale și educaționale prestate de un OGC și finanțate prin deduceri din veniturile provenite din drepturi, este suficient ca o astfel de persoană sau entitate să se poată încadra în noțiunea de „titular de drepturi”, fără a fi impuse condiții suplimentare, precum existența unui drept „actual” la remunerare.

71 În acest context, trebuie arătat că, în conformitate cu articolul 13 alineatul (1) al doilea paragraf din această directivă, sumele datorate titularilor de drepturi trebuie să fie distribuite și plătite de OGC cât mai curând posibil și, în principiu, nu mai târziu de nouă luni de la sfârșitul exercițiului financiar în cursul căruia au fost încasate veniturile provenite din drepturi. În schimb, directiva menționată nu conține nicio dispoziție referitoare la perioada în care trebuie prestate serviciile prevăzute la articolul 12 alineatul (4).

72 Prin urmare, a supune beneficiul acestor servicii posibilității de a se prevala de un drept actual la remunerare ar avea ca efect stabilirea unei legături pe care legiuitorul Uniunii nu a intenționat să o instituie între perioada în care astfel de servicii pot fi furnizate unui titular de drepturi și cea referitoare la perceperea de către acest titular a veniturilor provenite din drepturile sale.

73 Rezultă că un titular de drepturi, astfel cum este definit la articolul 3 litera (c) din Directiva 2014/26, nu trebuie să dovedească faptul că dispune de un drept „actual” la o remunerație în temeiul unui drept de autor pentru a putea beneficia de serviciile sociale, culturale și educaționale prestate de un OGC și finanțate prin deduceri din „veniturile provenite din drepturi”, în sensul articolului 3 litera (h) din această directivă.

74 În ceea ce privește, în al doilea rând, aspectul dacă un contract de gestiune cu OGC care furnizează serviciile respective este necesar pentru ca un titular de drepturi să poată beneficia de acestea, trebuie să se arate că articolul 12 alineatele (2) și (4) din Directiva 2014/26 vizează servicii sociale, culturale sau educaționale furnizate de un OGC titularilor de drepturi și nu cuprinde precizări în ceea ce îi privește pe aceștia din urmă. Totuși, este necesar să se observe că această situație se regăsește și în cazul altor dispoziții ale directivei menționate, în special al articolului 11 alineatul (4) din aceasta, care prevede că OGC nu sunt autorizate să utilizeze veniturile provenite din drepturi în alte scopuri decât distribuirea lor către titularii de drepturi.

75 Rezultă că, în scopul aplicării acestei directive și în special în ceea ce privește serviciile prevăzute la articolul 12 alineatele (2) și (4) din aceasta și finanțate prin deduceri din veniturile provenite din drepturi, prin titularii de drepturi se înțeleg cei ale căror drepturi fac obiectul activității de gestiune a OGC în cauză. Astfel, după cum a arătat domnul avocat general în esență la punctul 73 din concluzii, dat fiind că domeniile de activitate ale OGC sunt definite în funcție de tipul de obiecte protejate sau de categoriile de drepturi, după cum prevede articolul 5 alineatul (2) din Directiva 2014/26, de asemenea servicii sociale, culturale sau educaționale prestate de aceste organisme nu pot beneficia decât titularii de drepturi a căror gestionare ține de activitatea OGC în cauză. În caz contrar, persoanele îndreptățite la aceste venituri ar fi private de sumele care le revin în temeiul exploatării drepturilor lor.

76 În acest context referitor la natura legăturii dintre titularii de drepturi și OGC, trebuie să se observe în plus, astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 71 din concluzii, că, din moment ce compensația pentru copia privată, prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29, și remunerația pentru împrumutul public, prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2006/115, sunt datorate în temeiul legii naționale, în cazul în care statul membru în cauză a făcut uz de posibilitatea care îi este oferită de aceste dispoziții, gestionarea unor astfel de drepturi de către un OGC poate, în principiu, să intervină fără să fie necesară o relație contractuală între acest organism și titularul acestor drepturi.

77 Această constatare este confirmată de considerentul (26) al Directivei 2014/26. Astfel, acest considerent enunță că veniturile sunt datorate, în ultimă instanță, titularilor de drepturi, care pot avea o legătură juridică directă cu organismul sau pot fi reprezentanți prin intermediul unei entități care este membră a organismului de gestiune colectivă sau printr-un acord de reprezentare. Rezultă că un raport contractual direct, precum un contract de gestiune a drepturilor sale referitoare la una sau mai multe opere determinate, între titularul de drepturi și OGC în cauză nu este necesar.

78 Din aceste elemente rezultă că legalitatea, în raport cu Directiva 2014/26, a prestării de servicii sociale, culturale și educaționale în beneficiul „titularilor de drepturi”, în sensul articolului 3 litera (c) din această directivă, finanțate prin deduceri în temeiul articolului 12 alineatul (4) din directiva menționată nu depinde de existența, în privința acestor titulari de drepturi, a unui drept la remunerare actual sau de încheierea unui contract de gestiune cu OGC.

79 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că, în ceea ce privește serviciile sociale, culturale și educaționale prestate de un OGC și finanțate prin deduceri din „veniturile provenite din drepturi”, în sensul articolului 3 litera (h) din Directiva 2014/26, articolul 12 alineatul (4) din această directivă trebuie interpretat în sensul că de aceste servicii pot beneficia „titularii de drepturi”, în sensul articolului 3 litera (c) din directiva menționată, independent de faptul că acești titulari dispun sau nu de un drept actual la remunerare sau dacă au încheiat sau nu un contract de gestiune cu acest OGC, în măsura în care, în mod direct sau indirect, gestiunea drepturilor în numele titularilor menționați face parte din activitatea OGC în cauză.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

80 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

1) **Articolul 11 alineatul (4) coroborat cu articolul 12 alineatul (4) și cu articolul 13 alineatele (4) și (6) din Directiva 2014/26/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind gestiunea colectivă a drepturilor de autor și a drepturilor conexe și acordarea de licențe multiteritoriale pentru drepturile asupra operelor muzicale pentru utilizare online pe piața internă**

   **trebuie interpretat în sensul că,**

   **pe de o parte, se opune ca, în temeiul unei reglementări naționale conform căreia organismele de gestiune colectivă sunt chemate să promoveze opere de interes cultural, statutul unui organism de gestiune colectivă să prevadă ca o parte din „veniturile provenite din drepturi”, în sensul articolului 3 litera (h) din această directivă, să fie consacrată finanțării serviciilor sociale, culturale sau educaționale de care beneficiază persoane care nu sunt titulari de drepturi de autor, atunci când această finanțare este efectuată prin deduceri realizate din aceste venituri, și, pe de altă parte, nu se opune acestui statut atunci când finanțarea menționată este efectuată prin intermediul unor „sume care nu pot fi distribuite”, în sensul articolului 13 alineatul (4) din directiva menționată.**

2) **Articolul 12 alineatul (4) din Directiva 2014/26**

   **trebuie interpretat în sensul că,**

   **în ceea ce privește serviciile sociale, culturale și educaționale prestate de un organism de gestiune colectivă și finanțate prin deduceri din „veniturile provenite din drepturi”, în sensul articolului 3 litera (h) din această directivă, trebuie interpretat în sensul că de aceste servicii pot beneficia „titularii de drepturi”, în sensul articolului 3 litera (c) din directiva menționată, independent de faptul că acești titulari dispun sau nu de un drept actual la remunerare sau dacă au încheiat sau nu un contract de gestiune cu acest organism de gestiune colectivă, în măsura în care, în mod direct sau indirect, gestiunea drepturilor în numele titularilor menționați face parte din activitatea organismului de gestiune colectivă în cauză.**

Semnături